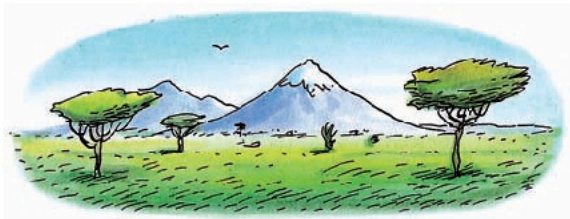

Слоник Боло

Коли Боло був ще маленьким, в Африці його ввіймали торговці тваринами

й закрили в зоопарку в одному місті на півночі. Боло був там дуже нещасний і самотній. Якось доглядач зоопарку забув замкнути двері до Болового вольєра. Тієї ж дощової ночі слоник утік. Він побіг за місто й далі, в сільську місцевість. Заночував Боло в сні. Наступного ранку його знайшли двійко мишенят, Альберт та Іріс, яким належав сінник. Від холодного дощу та хвилювань Боло захворів. Альберт та Іріс забрали його до свого теплого будиночка, вклали в ліжечко й доглядали, поки він не одужав. Боло було в мишенят дуже добре. Вони багато гралися разом, а коли настала зима, мишки навчили слоника кататися на ковзанах.

Увесь цей час люди із зоопарку шукали слоника-втікача. По радіо регулярно передавали повідомлення про розшук. Альберт та Іріс, як це почули, перестали випускати Боло з хати. Вони нізащо не хотіли віддавати його комусь, та й слоник мріяв назавжди залишитися з ними.

Одного дня в село приїхали жандарми й заходилися обшукувати будинки. Альберт та Іріс побачили, що вони підходять до їхньої хатки, і швиденько вклали Боло в ліжечко. Вони гарно його вкрили та вдягнули слоника великого капелюха, а жандармам сказали, що то їхня хвора бабуся. Звісно, ті здивувалися, що такі маленькі мишенятка мають таку велику й товсту бабуся, але

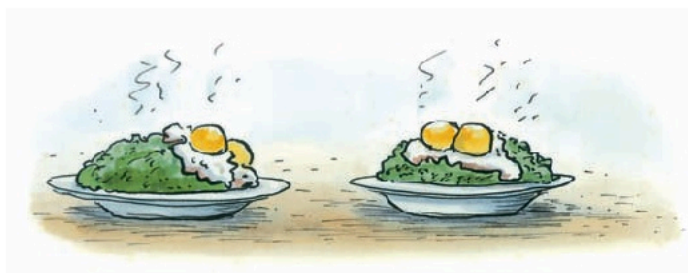

вирішили, що то через хворобу, і присоромлено пішли собі геть.

Настала весна, потім літо, Боло підріс. Мишки підрахували, що найпізніше через рік він більше не поміститься в їхньому будиночку. Крім того, від тепла слоник почав страшенно сумувати за Африкою. Альберт та Іріс порадилися і швиденько вирішили разом із Боло переїхати до Африки. Вони продали своє поле та хатку й за ті гроші купили собі авто з просторим трейлером – для Боло. Перед кордоном вони ще раз перевдягли слоника у свою бабусю. Фокус знову спрацював.

Після сповненої пригод поїздки та подорожі кораблем друзі нарешті досягли Африки. В Альберта й Іріс ще залишилося трохи грошей. На них вони купили собі ферму та жили там разом зі щасливим Боло багато-багато років, і ніхто їх не викрив.

Двійко слоників узимку

Одного дня посеред зими до сільського готелю ввійшли двійко слоників. То були сло-

ник і слониха, одягнуті на європейський лад. Однак місцевої мови вони не розуміли. Слоники ввічливо засурмили в хоботи та знаками показали, що хотіли б винайняти кімнату.

Господиня – біла кішечка – запропонувала слоникам свій найбільший номер. Таких незвичайних гостей вона ще ніколи не приймала!

На обід слоники спустилися до їдальні й замовили дві велетенські порції шпинату, які вправно з'їли своїми хоботами. Після обіду гості вийшли з готелю й потюпали по снігу на пагорб. На його верхівці стояла лавка. Слоники посідали на неї та милувалися засніженим пейзажем. Навіть коли пішов сніг, вони не зрушили з місця і вдоволено дивилися, як падають сніжинки. Лише пізно ввечері слоники повернулися до готелю. Вони знову замовили дві гори шпинату (цього разу з десятьма смаженими яйцями) та сховалися у своїй кімнаті. Наступного дня слоники ще раз піднялися на пагорб. Вони годинами сиділи на лавці серед снігів і милувалися краєвидом. Так слоники робили впродовж тижня, а потім поїхали далі.

Господиня готелю довго дивилася вслід автобусу, яким від'їхали гості. «Які ж приємні постояльці ці слоники, – думала вона. – Напевне, вперше в житті побачили сніг,

не інакше. Сподіваюся, наступного року вони ще приїдуть – і тоді я їм покажу, що зі снігом можна робити набагато більше, ніж просто милуватися! Позичу їм наші великі санки, нехай добряче накатаються з пагорба – ото їм, мабуть, сподобається!»

Дерев'яна хатка

Мишка Аліна ще в жовтні від когось чула, що її давній добрий друг борсучок Норберт переселився в хатинку десь у горах. Аліна вже давно

не бачила Норберта. А останніми тижнями, відколи випав сніг, мишка згадувала про нього дедалі частіше – його голос, що так приємно бубонить, велике щире серце, а ще чималу бібліотеку, книжки з якої він їй часто читав. «У Норбертовій хатці в горах зараз, напевне, світло, тепло та затишно», – подумала мишка, і її власна нірка здалася їй тісною й затхлою.

Наступного дня вона вирішила: «Поїду до Норберта! Щоправда, я не знаю, де саме стоїть його хатка, але не може бути, щоб я її не знайшла».

Аліна вдягнула теплі чобітки, товсте вовняне пальтечко та вирушила на пошуки. Вона піднімалася на гору по глибокому снігу, дерлася вище й вище, але борсукової хатки ніде не було видно. Не вистачало, щоб вона не знайшла хатинку! Сутеніло, а Аліна й досі бродила в темному лісі. До всього повалив густий сніг. Однак маленька мишка не злякалася. «Якщо не знайду сьогодні борсукову хатку, то викопаю собі глибоку нірку в снігу, – вирішила вона. – Так не замерзнеш...»

Аж тут мишка вийшла з лісу й побачила перед собою на голому гірському схилі борсучкову хатку! То був простий

дерев'яний будиночок. У вікнах мерехтіло тепле жовтаве світло, а з високого димаря здіймався довгий стяг диму. Аліна з останніх сил побігла до хатинки. Звісно, борсучок дуже їй зрадив. Вони прекрасно та затишно перезимували вдвох у самотній хатинці...

Зустріч у снігу

Якось котик Маврицій захотів уперше у своєму житті поїхати в лижну

відпустку. Він купив спорядження та вирушив на популярний гірськолижний курорт. Там у маленькому готельчику якраз знайшлася для нього кімнатка.

Котик Маврицій думав, що кататися на лижах – то дитяча забавка. Але коли піднявся на крутий схил, йому аж у животику закрутило від страху. Котик набрався духу й відштовхнувся палицями. Однак далеко він не заїхав: за кільканадцять метрів на його шляху, прямо посеред лижні, стояв товстий морж. Маврицій не зумів його обїхати. Від зіткнення котик загубив свої лижі й палиці, і тваринки вдвох стрімголов покотилися з гори. Маврицій міцно вчепився в моржа. Здалеку здавалося, що він їде на санчатах чи в гумовому човні. Внизу морж звернув із лижні, помчав крізь молодий сосновий ліс і разом з котиком шубовснув у гірське озеро. Маврицій устиг голосно закричати перед тим, як піти під воду. Морж одразу ж пірнув за ним і витяг котика з води. Співробітники гірської служби порятунку все це бачили й помчали до місця пригоди. Але морж почувався як ніколи добре, він аж порошоквав від задоволення. Вочевидь, ковзання на пузі й холодне купання йому дуже сподобалися. Котику Маврицію також нічого не боліло. Він тільки дуже злякався й намочив хутро, від чого мав страшенно нещасний вигляд. Рятувальники загорнули його в теплі ковдри та якнайшвидше доправили